

RMK. I.

165

BESENYEI JAKAB

AZ HAZASSÁGRÓL

VALÓ ÉNEK

1580.

Országos Széchényi Könyvtár

MAKI.

165

Teljes.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

R. M. K. I.
165

Felje.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Nemzeti Széchenyi könyvtár

22. M.
163

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

AZ HAZAS-
SÁGROL VALÓ SZEP
ÉNEK, MELLYBEN AZ HAL-
czon Madarról vő hasonlatosságból mu-
tattat meg, miczoda eggyeség,
és egymashoz vala szeretet ké-
vántáséc abban.

Ad notam.

Mostan emlekezem az Antichristusról,

Auagy

Abigail Affony Historiáját &c.

Beflyei János írta
Fasnadon,
1780. máj. 10. napján

Nyomtatott Colosvárat Heltaj Gaspárne Mű-
helyébe.

1 5 8 0. Eftendőben.

R. A.
165

Handwritten signature or name, possibly "Károly" or "Károlyi".

I Elen valál Iesus Christus berzésben,
Chana Galikában Menykekezőben,
Meg ielentéd te czelekedettedben,
Hogy ielen vagy Házafoknac búkségekben.

Azonképpen ielen légy most mi nekünk,
Ez mostani dolgainkba segitségünk,
Legyen benned mostan mi reménységünk,
Légy minékünk mindenben iő vezérünk.

Czac te általad vagyon mi bizodalmunc,
Menybeli Istenhöz bátron be menésünk,
Mennyen földön mert ő fő segitőségünk,
Nincz kincc bizuásban mi könyöröghetnénk.

Ótalmát azért most raytunc meg mutassa,
Alkolmas vődében mellenk fel támasssa,
El kezdett dolgunkat ő igazgassa,
Mert ő házafoknac rendelő fő Attya.

Bátorfággal befédemet en el kezdem,
Isteni dicziretre en főmat meg nyitom,
Házafság hogy kedves ő nálla vallom,
Rea valo nagy gondgyát en meg ielentem.

Vannac sokan kic házafságot vátálnac,
Noha búzséget ők nem tarthatnac,
Ezeket intem meg házafsodgyanac,
Vefedelmet feyekre ne hozzanac.

Szerze elsőb Paradietzomban,
Az **W** Isten Világ teremtetésében,

24
165
Férfiat Affony embert egy társaságban,
Egy akartu eggyenlő szeretben.

Be helyheſtē Adámot ő társáual,
Paradiczomba az Eua affonnyal.
Erősítē szerzēſét mondaſáual,
Sépen ki adot paranczolattyáual.

Eſt monda nekic ti neuekedgyetec,
Ez föld ſínén ti el ſokafodgyatoc,
Minden ē ſéles földet tú bé tölczétec,
Hatalmatoc alá őtet vegyetec.

Soc állatoc kic ez Világban vannaſt,
Az Vízben halac, az Eghben Madaroc,
Minden állatoc kic az földén iárnaſt,
Paranczolatokban mind el iáryanac.

Ez házafaságot mutatá példayúl,
Terméſet ſerēnt valo nagy dologgal,
Eghnec és földnec ſép eggyeſſégēuel,
Sántalankeppen valo iedzēſēuel.

Neuekedő állatoknac ő nemer,
Földből látryuc ſépen neuekedēſét,
Nedueſſég miat földből meg termēſét,
Nap melegſége miat fel neuēſét.

Eghben valo madaroc neuekednec,
Vízben valo halac el ſáporodnac,
Minden fele állatoc el tenyēſnec,
Iſten rendelēſēnec mind engednec.

Igy iól láttyné oktalán állatokat,
Kietlenben lako fene Vadakat,
Nem bánnyác fiokért ő halálokat,
Kéfec menteni haláltól ő fiokat.

Fáratlágát nem bánnya az Oroslán,
Ő társának veszedelmét meg látván,
Mongyác az Tigris esedezic ő fián,
Nem gondolja ő halálát halalán.

Oh melly gyönyörűséges az eggyeség vólt,
Természetnek rendi mikor éppen vólt,
Kardal is óltalmaznod Adám kel vólt,
Órdög bauát meg fogadnod nem kel vólt.

Czuda képpen akkor valo maráfod,
Órdög miat élet kegyetlen sebed,
El boritta ez Világot romláfod,
Maradékodat sebhete te karod.

Isten szerzé de a bent házasságot,
Két semélly közöt valo eggyeséget,
Mellyel meg győzneyéc az indulator,
Régtől fogva regzet romlóságot.

Emberi nemzetet mert el vesíteni,
Nem akarà az halálban eyteni,
Rettenetes kárhozatban fekünni,
Kinec vala teremptőye rontani.

Benne valo bizodalmat akarta,
Sép gyülekezetet azért alkota,

R. M.
165

Rettenetes eferit ki meg fánta,
Segítseget ki Istentől kéánta,

Az házasfág némünémű oskola,
Az emberi életnek nagy példája,
Mellybe soha senki aít ne gondollya,
Hogy eleget tanólt aít ne gondollya.

Tudós és bölcz mind az által ki erti,
Házasságnac végét haítnát ismeri,
Ennec szerzését mindenkör köueti,
Segítseget czac Istentől ki kéri.

Ielen vagy on ennec segítsegeuel,
Eít meg ótalmazza felelégeuel,
Az Wt Isten minden háza népéuel,
El nem hadgya nagy gondviseléséuel.

Nagy gongya Istennek à házasokra,
Isten szerént való társaságokra,
Mint régi beíéd is még tanít arra,
Régieknec értelmec mutat arra,

Lám az Terméíet erre tanította,
Embereket erre fel indította,
Bizonyyal eít nekic tudnioc attra,
Kik nem iúttac Isten ismeretire.

Aít mongyác azért régi időben,
Vóltac ketten őíue eggyesülésben,
Ceix és à Halczon egy szeretben,
Isten is házasfág nac ő rendiben.

Vallyon

Vallyon^s találunké másút ilyen példát,
Illyen igen nagy szeretetnec mását,
Házasságnac nagyob magasztalását,
Pogánoc költ nyíluábban mutatását.

Dicziertes Iámbor az Ceix vala,
Az Tráciába ki lakozic vala,
Birodalma ióllehet nem nagy vala,
Iámborlága hire neue nagy vala.

Eft néminémű eset erre inté,
Apollóhoz el menni kénserette,
Fogadása arra ötet kötelezé,
Apollónac feleletit hogy kérne.

Menni kénseritetéc az Tengeren,
Mert nem bátorságos vta az földön,
Toluayoc álnac mindenút vtacon,
Veszedelmet téstnec vton járokon.

Dolgát meg nem akarà fogyatkoztatni,
Tengeren is azért akarel menni,
Apollónac ackarattját kérdeni,
És isteni feleletét hallani.

El indula loua hátán Tengerre,
Vélle vagyon Halezion felelége,
Seregében vagyon ackor mellette,
Stépen mennec louagoc az Tengerre.

Igen kefti à hayós az Barkát,
Fel támasztja Barkában az arbotz fát,

165
Arra fel vonsa lépén az vitörlát,
Késsen várya czac iò fel indulását.

Ot Halczion ecképpen állot vala,
Az Tengernecc vizét hogy láttya vala,
Késérűség búuét meg fogta vala,
Könyöröguén Wránac így szól vala.

Meg gondollyad Wram veszedelmedet,
Houa vesztet ecképpen te feyedet,
Terméseted mert hátra int tégedet,
Az vőd is meg tartoztad tégedet.

Nem termettél Wram vizen járásra,
De ez földön valo hadakozásra,
Sárazon valo kemény viadalra.
Azzal valo nagy tisztesség hozásra.

Igyeközel azért hiuatalodra,
Te házadra valo vigyazásodra,
Feleséged gyermeked otalmára,
Házad népének búkséges gongyára.

Paranczolatodat Wram fogadom,
Tanácsodat ingyen sem bídalmozom,
Annac végét mert enis iouà hagyom,
De más mennyen oda érted azt mondom.

Oh melly igen félec veszedelemtől,
Az Tengernecc nagy háborusagától,
És te tölled immár meg válásomtól,
Áruaságra valo maradásomtól.

Tanác

Tanáczomat Wram kérlec fogadgyad,
Emberedet Apollóhoz boczáfsad,
Ackarattját más által tudakozzad,
Kérlemet kérlec meg ne vátallyad.

Ez part környűl látodé az Buárokat,
Mint futolnac, látodé az Hollókat,
A Souáruánt mint vonsa à vizeket,
Tengeren látz most igen nagy veseket.

Ne indűlly ki nagy siralommal kérlec,
Ne menny ki házadból en kénberitlec,
Egymás közöt valo hitűnkre kérlec,
Várasodat ne had el igen kérlec.

Tartoztattya vala Ceix bánattyat,
Súuébe le nyomya vala bánattyát,
Vidamittya vala az ő ortzayát,
Igy rendeli vala az ő Bollásár.

Igy kéuánta est az Isten mi tollúnc,
Ez dologban ielen lében mi nekűnc,
Hidgy Istenben ő segítség mi nekűnc,
Ő vezerűnc, bátorfágos mi búuűnc.

Sollasában Ceix így mondott vala,
Siralmas társát czokolgattya vala,
Menését cuel tartoztattya vala,
Felesége búuét így lágyittya vala.

Tartoztatása sokáig nem löt vala,
Hayólsoknac bava kéuánnya vala,

24.
165

Barkát Tengerben be vitetett vala,
Evezőckel az vizen hayttýác vala.

Elmeyében Wránac foc iót kéuan,
Az míg lehet seméuel Wra vtán,
Nem v. bi el semét az Barkát-látuán,
Meg iöuelsére foc iö berenczét kéuan.

Márcuenus vizét halatta vala,
Melly Aetoliában folyo viz vala,
Egy homállýos figetre iutot vala,
Halczonánae melly neueßtetic vala.

Patuarósfelec mind fel indulánac,
Az feles Tengerre el borulánac,
Tengerbéli vizet haborítánac,
Fénnyes napot meg homállýosítánac.

Olly nagy þörnyű sine Tengernecc vala,
Az éghnek is nagy rettenetes vala,
Mert az nagy fél fel indította vala,
Tengeren nagy habot támasztot vala.

Rettenetes haboc fel emelteténec,
Mind az eghic hertelen viteténec,
Nagy hertelen ismet ök le esénec,
Setéség és háborúe nagyoc lesénec.

El boritta vizeknecc sokasága,
Fel emeltetet haboknak sebes vólta,
Be buritá az Barkát þörnyű volta,
Sebességgel vízi fenekén forgattya.

Sőt háyonac minden része be borúl,
Az mély Tenger fenékére gyakran fordul,
Béle merült viz miat fenékre vñ,
Nem segitetic semmi mesterfégtől.

Vagyon nagy kiáltás az Hayósoktól,
Mert ninczen segitfégec ot fenkitől,
Nem várnac segitféget kormányostól,
Meg iyettenec az Tenger vizétől.

Az Barkából ki esnec kiáltással,
Kétlegben mindenec vannac sirással,
Iszonyu rettenetes ohaytással,
Meg mondhatatlan és nagy siralommal.

Ragadgya némelly az el töröt Hayót,
Látnál akkor veszedelmes főköllést,
Az Tengeren úgy mint egy nagy vñközest,
De maga azért el be merülést.

Vala Ceix akkor veszedelmében,
Meg ragatta Barka szélét féltében,
Tengerben vñ igen nagy iyettében,
Ecképpen szól nagy keiserülésében.

Melly igen Bódog bizonynyal mind azoc,
Kinec történt igen iò szerenczéyec,
Ő házoknál bekeséséges lakásoc,
Felefégec seme elöt haláloc.

Nekem ezec mind meg adattac vala,
Ha tegedet Tenger táuoztatlac vala,

R. M.
165
Feleségem intését ha hallom vala,
Ő tanácsát ha en fogadom vala.

Valamelly földnec tartományában,
És valamelly földnec shegeletiben,
Kic koporsót csináltoc en neuemben,
Ayándéket arra fel függésében.

Panafolkodásában nem szólhatà,
Többet ennél semmit ki nem mondhatà,
Mert az viznec ő nagy hatalmas vólta,
Háláloson az ő feyét le nyomya.

Tárfa ackor Calidon várasában,
Halcion affony vala nagy bánatban,
Wrán vala nagy sörgalmatóságban,
Leanyiuat Tengerre indúltában.

Igen fámlállya ő az hólnapokat,
Wrától meg jelentet napokat,
Sörgalmatósággal tarttya fáimokat,
Téssen ezért nagy söt áldozatokat.

Ackor látà Tengerben egy hólt testet,
Mikor tenne Istennec áldozatot,
Meg illeti az hólt testet az partot,
Igen nézi ot Halcion az Testet.

Rayta könyörültében ő így szólot,
Besédében mondgyác hogy est monta-vólt,
Iay melly nyauallyas te házasságod vólt,
És ki neked házas tárful adatot vólt.

Várya.

Várya vala az holt testet Halcion,
Ortazát igen szemleli az parton,
Meg ismere Wra testét az helyen,
El hidegúluén el esék az helyen.

Már annyira iutot vala Halcion,
Solgálo Leányi fogác nagy szepen,
Földről el fel emelék ot nagy hűven.
Nagy erővel ilyen beszédet tészen.

Ah en Wram szerelmes házasságsom,
En nagy gondom és en egész életem,
Igy iósse meg édes Wram en nekem?
Mikor menni akarsséles Tengeren.

Nekem is veled egyyút mennem kel vólt,
Mert az Istenec csi így akartac vólt,
Veled egben el indulnom kel volt,
Egyyút veled Tengerben vesnem kel volt.

Nem tudom mit kellyen már czelekednem,
Mert en töllem el vétettél iól eritem,
Vagy illiké világban nekem élnem?
Halalodat mikoron nyiluan nézem.

Oh nem kedues nekem az én életem,
Nem kel nekem nálad nélkül világom,
Keserűség ez világon életem,
Ninczen nekem már semmi vidámságom.

De ti barkek hogy iól meg hallottátoc,
Föld és Tenger ily iól meg értettétec,

165
Panaſolkodáſimat láthattátoc,
Wram hon nem létében értettétec.

Oh moſtan is ti iól meg halgaſátoc,
Útólſo panaſſimat meg érzétec,
Beſédemet eſetekben vegyétec,
Eleuenen innét el nem mehetec.

Meg halgaſad te tudakozhatatlan,
Senkitől ſoha meg nem foghatatlan,
Semmi mellégtől meg nem mérhetetlen,
Tíſtaſágom embertől fegyhetetlen.

Iol tudod te hogy az ſent házaſágban,
Egyben ſerzéleggyenlő tátaſágban,
Moſtan is ſerez egyben az halálban,
Ez világból valo el ki múlásban.

Nem ſólhátà ennél többet ſáyáual,
Wra teſtér ölele meg karyáual,
Híruadatos ortzayát czokoláſſal,
Keſerueſen illeti ortzayáual.

Igy iól láttuoc meg oluaſtíya az enyuert,
Az meleg tűz meglágyíttíya az viaſt,
Akeppen meg eméſtíe eſt à bánat,
Wrához valo igen nagy ſereret.

Innen ez világból hamar ki menni,
El végeſtíe magában már meg halni,
Semmi módon Wrától meg nem valni,
Semmi okon tölle el nem ſakadni.

Sőt azt tudja hogy az test mind iól érti,
Czelekedetét iól érzi azt véli,
Kit mi tudunc bizontalannac vélni,
Sőt vgyan nem hisűnc igaznac lenni.

Am nem benuedé ennél tovább az Isten,
Wrához való szerelmét képtelen,
Ilyen nagy keferűséget fertelen,
Madarackà változtátà hertelen.

Szalagoc és képec à bent házalságnac,
Ez Madarac az anya bent egyháznac,
Iimeretes pártoknál ők forognac,
Halcionoknac mindentől mondatnac.

Példáiól régic meg ielentettec,
Tétetes befedeckelést hirdettec,
Melynec mostanis bár helyly adatnéc,
Noha befédeket elegetteréc.

Ez madarac embereknee ielentic,
Házalságnac kötését elővetic,
Házalsokat óalmazni ielentic,
Isten segítségét nekic hirdetic.

Raknac fűket azt mongyác az Tengeren,
Lakosnac az magas nagy kőbiklákon,
Mostanis ő hitket tarttyác fépen,
Fogadáfsokat álltyac hűségesen.

Fűket rakván erős tálben ők toynac,
Melegsége mikor ninezen az napnac.

Tizen

22. 165
Tizen négy napiglan fészekben laknac,
Minden vizec akkor habnélkül vannac.

Eft à Tenger mind fogadását taritya,
Terméset berént magát tartostattya,
Az meg mondot tizen négy napig állya,
Miglen fiát lábára boczáthattya.

Czoda dolog ezeknec termésetec,
Istenől rendeltetec ő erkölczec,
Termésetől adatot ayándékoc,
Kinec mását talám mi nem hallottuc.

Igy segiti Isten az házaságot,
Isten is kedveli az házasságot,
Minden à ki követ nagy kegyelőségét,
Isteni felelmet és igazságát,

Tudakozni igen sokan akartac,
Meg tanulni nagy munkával akartac,
Mint az bodogfágot meg találhatnác,
Bodog életet az nagy iót kaphatnác.

Mell nagy socképpen munkálkottac ebben,
Külömb külömb járatlan ölüént ezben,
Találtanac ennec keresésében,
De keués hasznoc vólt önékic ezben,

Ez iofágot mert ő ackarattyokban,
Hellyhesztetec az ő kéuanóságokban,
Látattac tökéletesnec magokban,
Ki ki mind az önen válaftasában.

Némel

Némellyec gyönyörűségben helyly heſtettec,
Mert határoczouáb ők nem vethetnec,
Hireket neuket ebben kerestec,
Igaz bódogſágnac ők aſt itiltéc.

Sőt valahól eggyenlő ackaratban,
Vannac Iſtennec magafcaláſában,
Süüők nec eggyenlő beköſségében,
Iſteni ſeretetben felelemben.

Iő erkölczőc valahól wralkodnac,
Iő lelki iſmerettől birattatnac,
Hiuataloc è ſerént viſeltetnec,
Minden dolgoc eſ ſerént rendeltetnec.

Sűkfég Iſtentől legyen ot bódogſág,
Illyen helylyen ő neuéuel az iőſág,
Czacez bizony amaz igen nagy iőſág,
Igaz iőckal meg ékeſült iámboſág.

Illyen bódogſágot bizony nem tuttac,
Az Pogánoc ſoha meg nem gondoltác,
Sem eggyic ſem máſic meg nem foghattác,
Ennec iſmeretire nem iúttanac.

Az házafság minket erre tanithat,
Melly magában ſemmi vétke nem tarthat,
Rendinec ſerzöyén bizony vigadhat,
Ezben mindent Iſten nec tulaydonithat.

Az Iſten is házafságban ki vagyon,
Iámboſ házafs tárſa hazánál vagy on,

165
Serteleni kévánáságtól távol vagyok,
Kinec felelmétől vresen vagyok.

Rendi folyási az emberi testnek,
Miképpen iól látyuc hogy viseltetnek,
Mert Annyától az élető leleknek,
Ereyétől melegítő az vérnek,

Im ez viseli az vérnek folyását,
Amaz az életnek ő nagy ereyét,
Egyenlő képpen embereknek életét,
El táplallyác az embernek ő lelkét.

Illyen képpen két semély eggyeségben,
Férfiu és asszony ember házasságban,
Törvény szerént Istennek szerzésében,
Sépen élnek egyenlő segítségben.

Dicziertes dolgokat czelekedic,
Táplálásokon igen igyekzic,
Az ferfiu mindenkor törökedic,
Igaz szóból soc dolga viseltetic.

Igaz vgyan más felől felelége,
Fárratlágát könnyebiti mellette,
Keferűségét gyönyörűségese,
Erkölcziuel tébi kellemetese

Ezeknek az Isten ad ió szerenczét,
Egy ackaratóua tébi ezeket,
Isten felő gyermekeekkel ezeket,
Házasság gyümölczéuel áldgya őket.

Vgy

Vgy álgya meg ezeket az Wt lsten;
Mint az Olayfa ágát az kertekben,
Termaoue tébi őket gyermekekben,
Aftala kőrnnyúl valo beállásban.

Ío keduel lattyac búleyec magzattyokat,
Nézie vgy mint igen szép orfagokat,
Sőt minden orfagoknál ők ezeket,
Nagyobnac böczüllic ayándékokat.

Gyakran azon közben à kegyetlenec,
Bekőtséget rontani igyekeznec,
Kiezin dolgokból nagy hadat bereznec,
Bűnteleneket is ők mind kergetnec.

Eretneket bent Egyházakat rontnac,
Hamis tudományokat fel támasznac,
Az községben nagy botránkozást hoznac,
Kit egyebec nagy munkával óalmaznac.

Sépen hazánál amaz bekőtségben,
Feleségével él nagy eggyeségben,
Renduel valo meg elegendésben,
Órúl hogy nem részes az part vítésben.

Igen bodog mert nem véssen vforát,
Ígaz, meg vtálta nyiluan az predát,
Melly vétec embernec ő gondolattyát,
El ragadgya ad gonoszlágnac őket.

Mikor kedig nyomorúságban esic,
Közönséges nyauallyában viteric,

165
Minden önkül meg háboritatic,
Valami módon meg háboritatic.

Ottan tudja miel hogy ő Kerebyén,
Hogy nagy gondot visel reá az Isten,
És hogy minden gonofságtól idegen,
Terhét szenved nagy bekölségesen.

Segitése más felől ő mellette,
Háza gondgyát viseli felele,
S'orgalmatos ez is az ő tüzre,
Magzartyanac bépen neveléjére.

Ez örüzi Wtánac tíftelességét,
Könyörgésséuel segíti ő népét,
Gyermekince ő ki adgya lelkéjét,
Iő életre taníttya haza népét.

Czac vdo mulatással mit használnac,
Vdót azért heyában ne mulásunc,
Ez étellel tífteletic Istenűnc,
Ebben gyönyörkedic az mi teremőnc.

Vallyuc hogy nyíluabban czelekedetit,
Meg érti az Istenec téteményit.
Czudálatos dolgainac tanaczit,
Házasságban ki foglallya életit.

Ne felejtkezzűnc el ő mondasáról,
Földi emberek paranczolatjáról,
Emléközzűnc meg Isten befédéről,
Ne vessűnc ki soha az mi elménkből.

Dúhós

Dühös ellenség kegyetlen méreggel,
Pokolra keres embert ömagául,
Mikor ember gonosz akarattyaual,
Szabad életer kéván bolondságaual.

Oh melly fokban élne nagy vforáual,
Ragadozó fősuényec kborlátsal,
Az gyilkosoc nagy soc kegyetlenséggel,
Az rékozlóc marha vesztegetéssel.

Távozzéc mi tőlunc mébbe az vďő.
Ez soc véteckel müllyéc az eřrendő,
Mentől éléb annál aláb az vďő,
Vérkeket hoz magáual az eřrendő.

Hamar el mulic emberekneć élete,
Mint Napnac fényc, Rosánac ő fine,
Nap el menuén le esic az ő fényc,
Igen hamar el hiruad ő szép fine.

Auagy mint az Bárlángból folyo forras,
Az Kőbikláról le řakado zugás,
Hátra nem tér soha többé az folyás,
Eckeppen ember élete el mulás.

Sántalan igen hofőű élet vagyon,
Isten előt nagy hofőű vďő vagyon,
El fogyhatatlan soc Eřrendő vagyon,
Őrőké valo élete meg vagyon.

Nem külömben főt mint Póknac hálóya,
Földön valo emberckneć munkáya,

22. 165
Emberi kéznec nagy lép alkotmánya,
El mulásban vagy on ő czinálmánya.

Az embernek életén ha gondolkodunc,
El múlt ideyén ha mi emlekezunc,
Vagy gonosfúl vagy vakmerőül töttunc,
Az vagy vgy an semmit nem czelegettunc.

Diczi retes Istennek ő ió vólta,
Kire vesse minden ember ő gongyát,
Isteni ismeretnek ékelségét,
És ő ackarattyánac könetéjét.

Isten félelmében valo életet,
Mikor vésűnc tisztelőséges életet,
Isten szerént valo nagy eggyeliséget,
Emberek közt valo nagy eggyeliséget.

Nézzed gondollyad mit ad már tenéked,
Az házasság mit ayándékoz neked,
Az írásoc ezent mongyác te neked,
Iót meg leluén bodog élet te neked.

Illyen bodogsággal mindenkor ély.
Igen nagy soc estendön gyönyörködgyél,
Mindenkoron Istenhöz emelkedgyél,
Isteni felelemmel ez ióval ély.

Ió házassoc békőtségben élyetec,
Isten adgyon soc ió szerenczét nektec,
Óruendetes estendőket érnétec,
Nagy Istennek félelmében iáry atoc.

Ne bön

Ne bonthassa fel tű szereteteket,
 Meg ne háboricza tű életeket,
 Semmi gyűlöség tű eggyeségeket,
 Czac neuellye az ti tisztességeket.

Sőt élyetec igen nagy szeretetben,
 Egy akaro egyenlő eggyeségben,
 Mint az galamboc nagy szép békőtségben,
 Kik ember nec példác az házasságban.

Czuda eggyeséget galamboc közöt,
 Nagy tisztaságot és nagy szeretetet,
 Mondnac igen nagy engedelmességet,
 Ó fiokhoz eggyenlő ackarator.

Hasonlatoson ti czelekedgyetec, Ez Galábo-
 kat tū is követsétec, Példat minnyáyan ezektől
 vegyétec, És Istennec igen könyörögyetec.

Ozalmazzon az Wt Isten titőket, El bori-
 ezon minden irigységeket, Ki gyomlállyon min-
 den gyűlölegeket, El ne bōcza vénfég szereteteket.

Latogalson Isten ayándékáual, Lelki te stū igé-
 foc rouaūual, lő magzatoknac szaporodasáual,
 Végezetre az ő bent Országáual.

Ezer öt száz hatuan két estendőben,
 Estendő nec háboru kezdetiben,
 Rendeléc est be Tasnádön énekben,
 Akarac az Istent diczirni ezben.

Finis,

R. M.
165

06:

Johann te vagy én Johann?

OSZK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár